

SETKÁVÁNÍ

5/2015

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Klára Němečková

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Marta Židková, faráři
kurátor: Miroslav Maňák, past. pracovnice: Jana Kašparová

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2015 (XVII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

ÚVODNÍK

„Je květen, je květen a láska jde světem“. To jsou slova jakési písničky, která se mi jako první vybavila v hlavě, když jsem se dal do psaní úvodníku pro květnové číslo našeho časopisu. Dál ten text neznám, ani nevím, kdo byl toho autorem. Možná to bude vypadat trochu staromilsky, když nejdřív spojuji květen právě s láskou. V našem věku (čerstvě se již řadím mezi šedesátníky!) se již o ní moc nemluví. A mladší generace se možná směje. Vždyť čas lásky by měl být po celý rok. Já s tím souhlasím, ale stejně zůstanu věrný tradici a prvního května si vzpomenu na Karla Hynka Máchu a jeho báseň Máj. Z mládí mi totiž spojení máje s romantikou a láskou přišlo mnohem hezčí než spojení se svátkem práce nebo dokonce s vojenskými přehlídkami.

Musím ale přiznat, že v čase, kdy tento úvodník píšu, je pro mě přemýšlení o květnu spojeno víc s jinými tématy než s láskou. I když ta by vlastně v žádném z těch témat neměla chybět. Jsem trochu zapojen do přípravy synodu. Ten je sice každý rok, ale letos se bude konat na novém místě. Po loňském zasedání na Vsetíně se opět vrací do Prahy, pro změnu tentokrát do Tyršova domu na Malé Straně. Co se od něj očekává? Především volba nové synodní rady. Budou v ní mít brněnské sbory opět nějaké zastoupení? Jistě nás bude také zajímat, jakým způsobem se budou vybírat a podporovat v církvi různé diakonické projekty, na které se bude přispívat z restitučních náhrad. V našem seniorátu nečekáme na výsledky synodních jednání a již na přípravě praktického manuálu pro sbory „Jak vnášet diakonická témata do života sborů“ pracujeme. Neměli bychom přeci spoléhat jen na prostředky z ústředí nebo na specializované instituce, jako je například naše Diakonie. Diakonická služba potřebným je snad jednou z funkcí církve, tedy i jednotlivých sborů ostatnímu světu. Jistě vás brzy na stránkách časopisu s výsledky této práce budeme moci seznámit. Ale také nás čekají neprávem trochu opomíjené Letnice, svatodušní svátky!

Květen, to je ale také rozkvetlá příroda, která láká k vycházkám a výletům. Okolí Brna je překrásné. Dnes si ale nemohu odpustit malou reklamu jednomu středozemnímu ostrovu. Na jaře totiž jezdíme již několik roků na Korsiku. Kdo ji v tuto roční dobu neviděl, nepochopí, že vydržíme řadu let jezdit na stejné místo. Rozkvetlé porosty na pobřeží krásného, i když v tuto roční dobu ještě poněkud chladného moře. Rozkvetlé a voňavé keřové porosty na svazích hor - tak zvané macchie, které dokáží rozškrábat nohy do krvava. Nad tím vším ještě sněhem přikryté vrcholky. To je kulisa, která jen tak nezevšední. Zvlášť, když to doplníme milými hostiteli a jejich psem, který si nás skoro adoptoval a na výlety nás doprovází. A když toto celé ještě dochutíme místním muškátem nebo třeba myrtovým likérem! Uznějte, že o tak krásné zážitky se musím na stránkách Setkávání podělit.

A co se vybaví Vám, milí čtenáři, když se řekne květen? Než o tom začnete přemýšlet, začtěte se do článků tohoto časopisu. Jistě tu něco zajímavého najdete, co Vás bude v tomto krásném měsíci inspirovat. A pokud nic takového nenajdete, zajděte si s někým, koho máte rádi, někdy v podvečer do parku na Špilberk. Možná Vás to bude inspirovat k něčemu bohužel mnohem víc než můj úvodník.

Vladimír Zikmund

BYLO

Své kroky rozezpívej...

Stejně jako vloni i letos se konal pobyt konfirmandů a mládeže sboru Brno I v Daňkovicích, a to od 20. do 22. března. Pobytu se zúčastnilo 8 mládežníků a 5 konfirmandů pod vedením bratra faráře Jiřího Grubera a manželů Hellerových, kteří měli na starosti naše žaludky. Jednalo se o velice povedenou akci.

Během cesty do Daňkovic postihla většinu z nás jakoby „mozková mrtvice“, a tak jsme nemohli vyřknout slova, která jsme měli na mysli, a hraní slovního fotbalu bylo tentokrát poněkud obtížnější než obvykle. Po příjezdu na místo se každý zabydlel v přiděleném pokoji (popřípadě na půdě) a připravil si „něco malého k snědku“. Večer jsme se společně zamýšleli nad příběhem Ježíše a samaršské ženy. Další den jsme se po výtečné snídani zabývali Desaterem, konfirmandi a mládežníci, každý zvlášť. Zatímco konfirmandy trápil bratr farář kapitolou ze svého evangelického katechismu, my jsme samostatně plnili zcela nové a originální úkoly. Asi po dvou hodinách si mohli konfirmandi vyslechnout plody naší práce - vyjádření Desatera vlastními slovy v kladných větách, a každý z nás měl ještě za úkol vysvětlit konfirmandům vlastními slovy přidělené přikázání. Další úkol byl rozdělen mezi dívky a chlapce. Děvčata měla napsat „vlastní desatero“, které bychom daly svým dětem na cestu životem, a kluci měli za úkol napsat „falešné desatero“, kterým by se mohl snažit dábel svést mladé věřící, ale to jsme si nechali na později.

Přišel čas oběda a po něm „krátký“ výlet na zříceninu hradu Štarkov, při kterém jsme se nadýchali trošky čerstvého vzduchu. Večer nám Jirka promítl prezentaci o islámu, abychom byli o tomto náboženství a s ním spojené problematice aspoň částečně informováni. V neděli jsme ráno pěšky vyrazili do Sněžného do kostela (samozřejmě po výtečné snídani, kterou nám opět připravili Kiki se Standou). V kostele jsme si vyslechli Mikiho (Michael Erdinger) krásné kázání o matce, která žádá výhody pro své syny, a zúčastnili se večere Páně (tedy pouze mládežníci). Na oplátku jsme lidem ze sboru ve Sněžném zazpívali píseň „Své kroky rozezpívej.“ Poté jsme se vrátili do Daňkovic (opět pěšky). Zde (opět po výtečném obědě) konečně nadešla chvíle pro naše „vlastní“ a „falešná desatera.“ Jelikož se ale čas už nachýlil, nezbývalo nám nic jiného než se s Daňkovicemi rozloučit a pomalu se vydat na cestu zpět domů. Během zpáteční cesty jsme se zastavili ve Sněžném v cukrárně, kde si každý

vybral podle své chuti. Pak už nás opravdu jen čekala cesta zpátky do Brna, kterou jsme strávili vykládáním si a někteří z nás částečně zas „mrtvicí.“

Tereza Borošová

Ukázky Desatera vlastními slovy:

Věř v jednoho Boha, / jeho chválí vrchnost i spodina. / Pozor na zobrazení jeho tváře, / ať jsi lékařem či opravářem. / Dej bacha na zrádná slova, / co by znetvořila Boha. / Odpočiň si sedmý den / v neděli, den svatej, / dcera, syn i prabába, / v pondělí zas makej. / A když už jsme u rodiny / k rodičům buď slušný, / starají se, maj' tě rádi/ celý tvůj život rušný. / Rána, vražda, ublížení / to pro tebe kámo není / i kdybys nešel do basy, / sejdeš tak z té Boží trasy. / Tvá žena je jedinečná, tu ti Pán Bůh dal, / ne abys ji podváděl/ a pak do očí jí lhal. / Miluj ji a buď věrný, / dej jí celé srdce, / parťáci na život celý / jdou spolu ruku v ruce. / Loupit krást a podvádět, / to se prostě nemá, / copak poctivě získaná jmění / nejsou více cenná? / Pravdu jen říkej o bližních svých, / klepy a pomluvy / jó to je hřích. / Má lepší barák, / tak mu to přej, / chovej se jak Bůh řek / a bude ti hej!

I.Věř v jednoho Boha. II. Bohu se nic nepodobá. III. Žádné jeho zobrazení tě nemiluje jako on. IV. Používej Boží jméno s úctou. V. Zastav se! Celý týden pracuj, ale v neděli můžeš relaxovat. VI. Neznevažuj slova a činy svých předků. VII. Važ si života, Hospodin ti dá vše, co potřebuješ. VIII. Buď věrný a pomáhej k tomu ostatním. IX. Přej ostatním to, co mají. X. Mluv pravdu.

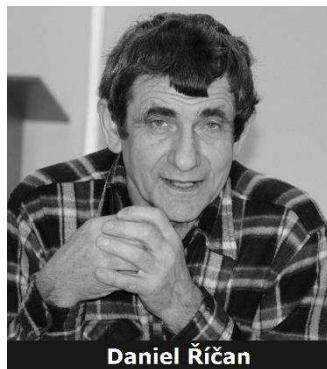
Ukázka falešného Desatera:

I. Oko za oko a zub za zub je nepsané pravidlo. II. Dopomáhej si k vítězství podvodem. Ulehčování není hřích. III. Neboj se dát ránu jako první. IV. Často se opíjej. V. Podléhej vrtochům. VI. Podléhej vášni a chtíč. VII. Pokud něco chceš, nebraň se pokušení si to vzít. VIII. Když nemůžeš mít, co chceš, postarej se o to, aby to neměl nikdo. IX. Křivé svědectví používej, pokud ti pomůže. X. Šetři každou korunu a poctivě rozmýšlej, na co, nebo komu ji dáš.

Misie Moravských bratří

byla tématem sobotní přednášky, která se konala dne 28. března ve sboru Brno I. Přednášejícím byl tentokrát pan Daniel Řičan ze Suchdola nad Odrou. Ačkoliv jeho přednášku členové misijního odboru, sestra Katka Rybáriková a bratr Ivo David, doporučovali, přišlo jen asi 15 účastníků, což je škoda.

Dozvěděli jsme se o historii vzniku Jednoty bratrské, a o tom, jak její následovníci, jimž se říkalo Moravští bratři, našli v pobělohorské době útočiště na panství hraběte Zinzendorfa. Tak vzniklo v Sasku městečko Herrnhut, známé pod českým názvem Ochranov. Málokdo ví, že misijní

Daniel Řičan

horlivost bratří byla tak veliká, že v průběhu 30 let se vydalo do vzdálených končin světa 230 misionářů. Ti založili mnohem více misijních stanic než protestantská církev v předchozích dvou stoletích. Mnozí se vydávali za barevnými otroky, indiány, eskymáky a dalšími různorodými etniky, a to bez ohledu na strádání, oběti, hlad, nemoci a často i smrt. Bratři šli do míst, kam se jiní báli. Charakteristickým znakem jejich přístupu bylo to, že ovládali alespoň jedno řemeslo a byli ochotni s domorodci nejen pracovat, ale i žít ve stejné náročných podmínkách.

Ti, co se po letech vraceli, přiváželi si nejen velké zkušenosti, ale i zajímavé předměty, které mohly být později základem sbírek v etnografických muzeích. Jedno takové muzeum v upraveném selském stavení, jak jsme mohli vidět na promítnuté prezentaci, se nachází v Suchdole. Vyrozuměli jsme, že skromně působící přednášející bratr Říčan, který se po celý život zajímá o historii Moravských bratří, byl iniciátorem jeho vzniku a v současnosti v muzeu působí jako průvodce. Zmínil se, že hlavními zájemci nejsou Češi, ale lidé z ciziny, kteří mnohdy chtějí strávit hodiny nad jednotlivými výstavními panely.

Po zajímavé přednášce byl otevřen prostor k diskusi. Zazněla například otázka: „Odkud brali bratři motivaci k tak velkému nasazení pro šíření evangelia?“ S lítostí jsme konstatovali, že naše víra je jako pohaslé uhlíky a nejsme způsobilí se pokoušet ji předávat dál, natož pak svým blízkým, o jejichž náklonost se ucházíme.

Můj závěr: Kéž by vanutí Ducha svatého o letnicích rozdmýchalo pohaslé uhlíky naší víry (třeba i přes rozhořivší se víru těch, kteří nás vedou) a my bychom pocítili zodpovědnost k úkolu šířit evangelium, tak jak nás k tomu vybídl Ježíš Kristus.

Jana Slámová

Presbyterní konference

V sobotu 14. března 2015 se v sále Václava Pokorného sboru Brno I konala seniorátní presbyterní konference. Téma bylo inspirováno letošním 600. výročím mučednické smrti Mistra Jana Husa.

Po zahájení bratrem Vladimírem Zikmundem sestra Jana Nechutová se ve své přednášce nazvané „Hus, pravda a dnešek“ zamýšlela nad dnešním pohledem na tehdejší situaci a události. Z tříhodinové přednášky vybírám několik myšlenek. Hus je největší osobností českých dějin, i v dnešní sekularizované době se v anketě o největšího Čecha umístil na sedmém místě. Jeho hodnocením se v poslední době zabývá již druhá komise teologů. Přístupy k Husovi lze rozdělit do několika skupin. Z 19. století je dosud znám národně-obrozenecký pohled, ve kterém stojí český Hus proti cizí církvi. Tradičně katolické stanovisko, které bere Husa jako zatvrzelého kacíře, je dnes díky Janu Pavlovi II. už výjimečné. Další přístup bere Husa jako věrného syna církve, kterému šlo mu o spásu duše nejen

obyčejných lidí, ale i kněží. Mnohé, za co byl odsouzen, převzal od starších reformátorů a znovuobjevila to později reformace. Také dnes Hus rozděluje společnost, nestaví však katolíky proti evangelíkům, ale spíše dělí společnost na církevní a sekularizovanou, kterou problematika Husa vůbec nezajímá.

Hus se mýlil v odhadu své situace, koncil mu nebyl partnerem, jak očekával. V Husově pojetí hlavou církve byl Ježíš Kristus, ke kterému se chtěl odvolat. Koncil však trval na tradičním právním pojetí: hlavou církve je papež a kardinálové. A v rámci tehdejšího pojetí práva byl odsouzen právem. Navíc byl tvrdohlavý, nechtěl podepsat zřeknutí se ani toho, co nikdy nehlásal.

Hus mnohé převzal od Wyklefa, nebyl však tak radikální. Například netvrdil, že svátosti udělené hříšnými kněžími jsou neplatné. Šlo mu o to, vytrhnout lidi z hříšného života. Lidské příkazy, které odporují přirozeným a božím zákonům, považoval za neplatné. Také Husovo působení na univerzitě by stálo za samostatnou přednášku.

Po přestávce pokračovala přednáška s diskusí, obědem konference skončila. Konference, kterou připravil poradní odbor pro vzdělávání brněnského seniorátu, byla dobře navštívena. Rozcházeli jsme s hlavou plnou námětů k přemýšlení.

Jan Franců

BIBLICKÁ BOTANIKA

Palma

Datlová palma je lidový název jedné z nejstarších kulturních rostlin. Datlovník pravý (*Phoenix dactylifera*) je středně vysoká štíhlá palma o výšce 15-25 metrů, na jejímž vrcholu je chochol zpeřených listů, které dosahují délky 3-5 metrů. O palmě se říká, že má nohy ve vodě a hlavu na slunci. Její kořeny jsou skutečně hluboké a dosahují až k hladině spodní vody. Díky tomu často jako jediná roste v oázách na poušti. V době velkého sucha se jednotlivé lístky, kterých je na jednom listu až sto padesát, složí do úzkého žlábečku, kterým všechna kondenzující voda steče přímo ke kořenům. Protože se palmy pěstují už více než 8 tisíc let, nedá se určit, odkud datlovník pochází. Roste v tropech i subtropích a nejvíc se dnes pěstuje v severní Africe a na Blízkém východě.

Pružný kmen palmy odolává větru a bouři. Rostliny dosahují stáří až 300 let a v zimě, na rozdíl od listnatých stromů, zůstávají zelené. Palma byla proto považována za hlavu všech stromů ve srovnání například s rákosím (sítím), které se snadno lámalo a bylo ho všude dost.

*Iz 19,15 Egyptu se nepodaří žádné dílo, ať je koná hlava nebo ocas, **palmová ratolest** nebo síť.*

Pro Babyloňany a Egyptany to byl strom života. Palmové ratolesti byly symbolem dlouhého života a nesmrtelnosti. Nosily se v pohřebních průvodech. Řekům sloužila palma jako symbol vítězství a triumfu (odolávala suchu i písečné bouři). Palmové ratolesti proto dostávali vítězové veřejných her a palma se stala mezinárodním symbolem vítězství.

Palestina měla palmu dokonce ve znaku a najdeme ji na mincích. Jméno palma se tu objevuje v mnoha místních názvech. Jericho, v jehož údolí se palmám obzvláště dařilo, je nazýváno Město palem (2 Pa 28,15). Debora soudila lid pod palmou, která nesla její jméno (Sd 4,4-5). Hebrejské slovo označující palmu se užívalo (a dodnes užívá) jako ženské jméno - Támar. Palmovými motivy byl vyzdoben i Šalomounův chrám.

*Sd 4,54 Toho času v Izraeli soudila prorokyně Debóra, žena Lapidótova. Sedávala pod **Debóřinou palmou** mezi Rámou a Bét-elem v Efrajimském pohoří a Izraelci za ní přicházeli, aby je soudila.*

*2 Sa 14,27 Abšalómovi se narodili tři synové a jedna dcera jménem **Támar**. Byla to žena krásného vzhledu.*

*Rút 4,12 Necht' je tvůj dům skrze potomstvo, které ti dá Hospodin z této dívky, jako dům Peresa, jehož **Támar** porodila Judovi."*

Datle jsou oválné plody dlouhé 3-7 cm a široké 2-3 cm. Jedí se čerstvě i sušené. Obsahují až 70 % cukru. Z datlovníku nepříjde nic nazmar. Dřevo se používá jako stavební materiál (nemá letokruhy) a větve sloužily ke krytí střech, jejich vlákna ke zhotovení provazů, rohoží a tkanin. Z pecek se

vyrábělo krmivo pro velbloudy nebo lisoval olej. Ratolesti se osekávaly.

*2 Sa 6,19 David podělil všechen lid, muže i ženy, každého jedním bochánkem chleba, jedním **datlovým koláčem** a jedním koláčem hrozinkovým.*

K palmě je přirovnána krásná žena a k datlím její řadra. Ženám pro změnu připomínaly trsy palmových plodů bujně mužské kadeře. Církevní otcové tuto část Písne písní vykládali alegoricky a v palmě viděli Pannu Marii a v datlích jejího Syna. Tvar palmového kmene posloužil v Izraeli jako architektonická ozdoba chrámu a pro Řeky se stal vzorem hlavic sloupů.

*Pís 7,7-9 Jak krásná, jak líbezná jsi, lásco, při hrách milostných! Postavou se podobáš **palmě** a svými prsy **hroznům datlí**. Řekl jsem: "Vystoupím na **palmu**, abych se zmocnil plodů."*

*Pís 5,11 Jeho hlava je třpytivé zlato ryzí, jeho kadeře jsou **trsy palmových plodů**, černé jako havran.*

*1 Kr 6,29.32 Na všechny stěny přední i zadní části domu dal vyřezat dokola řezby cherubů, **palem** a věncoví z květin...Obě křídla dveří byla z olivového dřeva. Na ně dal vyřezat řezby cherubů, **palem** a věncoví z květin a obložil je zlatem.*

2 Pa 3,5 Velkou síň obložil cypřišovým dřevem a to pokryl výborným zlatem, na němž dal zhotovit **palmy** a řetízkové ozdoby.

Je-li k palmě přirovnán spravedlivý člověk a v apokryfech Boží moudrost, znamená to, že spravedlnost a moudrost přináší člověku dlouhý věk a naplněný život. Jestliže naopak někomu „uschly palmy“, pak to znamená, že skončila i všechna jeho naděje.

Ž 92,13 Spravedlivý roste jako **palma**, rozrůstá se jako libanónský cedr.

Sir 24,13 Vyrostla jsem jako cedr na Libanonu, jako cypřiš na hoře Hermonu. Vyrostla jsem jako **palma v Engadi**, jako keře růží v Jerichu, jako překrásný olivovník na planině, vyrostla jsem jako platan. ...Pojďte ke mně, vy, kdo po mně toužíte, a nasytte se mými plody.

Job 15,32 Předčasně uschnou jeho **palmy** a jeho větve se už nezazelenají. (Jeruzalémská bible)

Palmové větve se používaly při náboženských slavnostech - konkrétně při slavnosti stánků.

Lv 23,39-42 Prvého dne si vezmete plody ušlechtilých stromů, **palmové ratolesti**, větve myrtových keřů a potočních topolů a sedm dní se budete radovat před Hospodinem, svým Bohem. Sedm dní budete bydlet ve stáncích, aby všechna vaše pokolení věděla, že jsem přechovával Izraelce ve stáncích, když jsem je vyvedl z egyptské země.

Neh 8,14 Našli zapsáno v Zákoně, ježž Hospodin vydal skrze Mojžíše, že Izraelci mají při slavnosti v sedmém měsíci sídlit ve stáncích a vyhlásit a rozhlásit ve všech svých městech a v Jeruzalémě: "Vyjděte na hory, přineste **větve oliv šlechtěných i planých i myrtové a palmové** a jiných listnatých stromů, abyste mohli udělat stánky, jak je psáno."

Evangelista Jan jako jediný výslovně zmiňuje palmové ratolesti při Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma. Podtrhuje tak politický podtext lidového očekávání. Palmové ratolesti upomínaly na slavnost, při níž Šimon Makabejský znovu dobyl Jeruzalém v roce 142 před Kristem. Palmy byly poté vyraženy na židovských mincích spolu s nápisem Osvobození Izraele.

1 Mak 13,51 Židé tam vstoupili dvacátého třetího druhého měsíce roku stého sedmdesátého prvního, s pokřikem a s **palmovými ratolestmi**, za zvuku lyr, cymbálů a harf, za zpěvu chvalo zpěvů a písní, protože byl zlomen a z Izraele vyvržen veliký nepřítel. Šimon přikázal, aby ten den byl každoročně s jásotem oslavován.

Jan 12,12-13 Druhého dne se dovědělo mnoho poutníků, kteří přišli na svátky, že Ježíš přichází do Jeruzaléma. Vzali **palmové ratolesti**, šli ho uvítat a volali: "Hosanna, požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský."

Řecké jméno palmy Fénix je totožné se jménem bájného ptáka, který povstává ze svého popela. Na tuto symboliku navazuje autor knihy Zjevení. Palmové ratolesti zdobí i hroby prvních křesťanů, zvláště mučedníků, jako symboly ráje a vzkříšení.

*Zj 7,9-10 Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečení v bílé roucho, **palmové ratolesti** v rukou. A volali velikým hlasem: "Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi."*

Jiří Gruber

Poznámka redakce: Autorkou kresby olivovníku na titulní straně minulého čísla Setkávání (č. 4) je **Pavla Dvorská**. I touto cestou usilujeme vyjádřit jí upřímnou vděčnost, že svou kresbu našemu časopisu poskytla a učinila to ochotně a přívětivě.

O ČEM SE HOVOŘÍ

Doprava s respektem k přírodě i lidem

A na vlastní uši uslyšíš za sebou slovo: To je ta cesta, jděte po ní, ať budete chtít doprava nebo doleva.

Izajáš 30, 21

Znečištěné ovzduší způsobené dopravou má negativní dopady na zdraví. To víme všichni, ale u spousty lidí to bohužel stále končí tím „věděním“. Látky, které jsou součástí výfukových plynů, mohou způsobit řadu závažných zdravotních problémů. Citlivějšími skupinami jsou zejména děti, staří lidé a osoby s dýchacími a srdečními chorobami.

Podle výzkumů způsobuje znečištění ovzduší každý rok předčasnou smrt asi 370 000 Evropanů, z toho zhruba devítí tisíc Čechů. To znamená, že má na svědomí sedmkrát víc životů než dopravní nehody.

Problémem je také hluková zátěž, kterou především automobilová doprava způsobuje. Hluk má vliv na psychiku a často způsobuje únavu, depresi, rozmrzelost, agresivitu, neochotu, zhoršení paměti, ztrátu pozornosti a celkové snížení výkonnosti.

Dlouhodobé vystavování nadměrnému hluku způsobuje poškození srdce včetně zvýšení rizika infarktu, snižuje imunitu organismu a může být příčinou chronické únavy a nespavosti. Až čtyřicet procent evropské populace je vystaveno takové míře hluku, která může způsobit škody na zdraví.

Jsem si vědoma, že spousta lidí by to bez auta měla opravdu těžké. Například dostat se z malých vesnic lze autobusem nebo vlakem čím dál hůř, protože spojů ubylo, ale potřeba dojet do města je čím dál palčivější - do školy, do práce, na nákup, k lékaři. Souvisí to s proměnou našeho venkova, ale to by bylo na jiný příběh. Auto je prostě v těchto místech nezbytností. Stojí ale za úvahu, zda se nemůže domluvit několik sousedů a svést se jedním autem. Nebo přemýšlet o tom, čím a jak je auto poháněno a zda se to nedá změnit.

Zaměřím se ale na cyklistickou dopravu, o které se v posledních letech mluví čím dál častěji. Podnětnou myšlenku přinesl například geolog, klimatolog a filozof Václav Cílek, když tvrdil, že příliš mnoho aut a rostoucí ceny ropy nás donutí, abychom znovu začali používat kolo jako dopravní prostředek. A s touto perspektivou bychom podle něj měli plánovat cyklostezky pro bezpečnou přepravu těch, kteří jsou ochotni kolo využívat pro cestu do školy nebo do práce.

Cyklodoprava má spoustu výhod - je přístupná všem věkovým a sociálním skupinám, je šetrná k životnímu prostředí, není hlučná a je zdrojem pohybu v dnešní době sedavých zaměstnání.

V Brně se z pozice města řeší cyklodoprava od začátku devadesátých let. V roce 1992 vznikla první cyklotrasa vyznačením úseku od sokolovny z Komína do bystrckého přístaviště. V následujícím roce byla dokončena studie vhodných cyklistických tras, která byla převzata do územního plánu. V roce 2006 vznikla nová studie, která zmapovala aktuální síť a prověřila nové možnosti. Velká diskuse se vede ohledně toho, zda by centrum města mělo být cyklistům přístupné a za jakých podmínek.

Nicméně je nutné podotknout, že sama cyklistická doprava toho moc nevyřeší. Je nezbytné ji vnímat v souvislostech s celkovým rázem a možnostmi města a v kontextu s ostatními způsoby dopravy.

Od konce roku 2013 je Brno členem Asociace cykloměst. Jejím cílem je budovat integrovanou dopravu ve smyslu vize 25 - tedy takové, ve které 25 % připadne rovným dílem čtyřem složkám: pěším, cyklistům, řidičům a veřejné dopravě. Ani jednu z těchto složek není vhodné opomenout. Podstatná je snaha vymyslet vhodnou síť pro každé město s ohledem na jeho specifika. Vzor hledá v jiných evropských městech, například v Lipsku.

Ať už člověk zvolí jakýkoli způsob přesunu z místa na místo, nejdůležitější je vzájemný respekt účastníků provozu a dodržování dopravních předpisů. Cyklista kličující mezi auty, řidič vytlačující cyklistu ze silnice nebo chodec, který vběhne do dráhy tramvaji, zbytečně rozdmychávají nevraživost mezi lidmi a ohrožují lidské životy. Bez respektování pravidel se stěží budeme na cestě cítit dobře a bezpečně.

Jana Vondrová

Sdílení aut je dopravou budoucnosti, kterou můžete využít už nyní

Auta mají pověst plechovek, které nám otravují život jedovatými plyny, hlukem, a zabírají nechutně velkou část veřejného prostoru. Ale na druhé straně, pověst nepověst, málokdo z nás se bez auta úplně obejde a minimálně jednou za čas jej využije.

Jedním ze zajímavých způsobů, jak uspokojit protichůdné požadavky, je carsharing neboli sdílení aut, které je zvláště ve větších městech atraktivní alternativou k vlastnění auta. Když si k tomu přidáte to, že pro sdílení aut je potřeba řada nejnovějších technologií, tak je jasné, že provozování carsharingu je ideální hračka pro ne-úplně-dospělé tatínky.

Jak jsem na tom s dospělostí, si netroufám odhadovat, ale každopádně carsharing AJO.cz provozuji v Brně už déle než rok.

Sdílená AJO auta najdete v Brně přímo na ulici nebo na veřejných parkovištích, kde si je uživatelé vyzvedávají pomocí tlačítka v mobilní aplikaci nebo telefonátem na dispečink. Aktuálně jezdí celkem pět AJO aut, dvě parkují poblíž hlavního železničního nádraží, dvě v Králově Poli a jedno poblíž zastávky Novolíšeňská. Do konce roku přibudou jak auta, tak lokality.

U sdílených aut jsou možné i krátkodobé pronájmy. Takže si můžete auto půjčit třeba i jen na tři hodiny a když najedete 10-20 km, tak vás taková zápujčka stojí zhruba stovku, přičemž palivo už je v této ceně.

Obecně jsou ceny nastaveny tak, že pokud vlastním autem najedete ročně cca do 10 000 kilometrů, je pro vás sdílené auto levnější než auto vlastní. Bydlíte-li poblíž některé z lokalit, kde jsou sdílená auta dostupná, tak je pro vás takové auto i pohodlnější, protože si jej jen zarezervujete přes internet, vyzvednete a jedete. Nestaráte se o to, kdy je potřeba zaplatit pojištění, kdy je potřeba jet na servisní prohlídku, kdy je potřeba přezout pneumatiky, nemusíte se obávat, kdy se na autě zase něco pokazí a vás to bude stát hromadu peněz. Všechna naše auta mají české dálniční známky a některá mají i celoroční známku slovenskou nebo rakouskou. Auta pořizujeme zásadně nová, takže se ani při delších trasách nemusíte obávat technických průšvihů.

Jak nám to jezdí? Nyní máme několik desítek klientů, kteří už s AJO auty najeli celkem asi 75 000 kilometrů. Měli jsme celkem dva řukane, jeden se stal při parkování mezi zápujčkami a naše klienty nestál nic. Druhý se stal letos v zimě, kdy náš klient nedobrzdil na parkovišti na ledu a nacouval do dalšího auta. Klient u nás měl objednanu službu „V klidu“, takže jej celá tato patálie stála celkem 1000 Kč, přičemž všechny starosti ohledně jednání s pojišťovnou a opravy v servisu byly na nás. O tom se vám u vlastního auta může jenom zdát.

Ale sdílená auta jsou jen počátek. V horizontu pěti až deseti let se na trhu objeví autonomní auta bez řidiče. Carsharing je jednou z prvních oblastí, kde bude mít smysl použití těchto aut, a pak už naši klienti nebudou muset dojíít pro auto, ale auto přijede za nimi. A nejen to, až klient vystoupí, tak tam na něj auto nemusí čekat, ale může vyrazit za dalším klientem, protože ten první klient

si pro zpáteční cestu objedná jiné auto, které bude v dané chvíli poblíž. Existující modely ukazují, že flotila sdílených autonomních aut dokáže obsloužit obyvatele měst tak dobře a za takovou cenu, že vlastnictví auta přestane dávat smysl opravdu velkému procentu lidí a z center našich měst začnou zaparkované plechovky rychle mizet.

Říkáte si, aha, ne-úplně-dospělý tatínek se nám zase zasní. A máte pravdu. Něco podobného se mi stalo v létě roku 2013, kdy jsem zvažoval, zda rozjet carsharing. Zástupci velkých autopůjčoven v ČR tehdy v médiích vysvětlovali, proč „to nejde“. Snící Jarda z Křenovic to zkusil a aktuální výsledky vypadají velmi optimisticky.

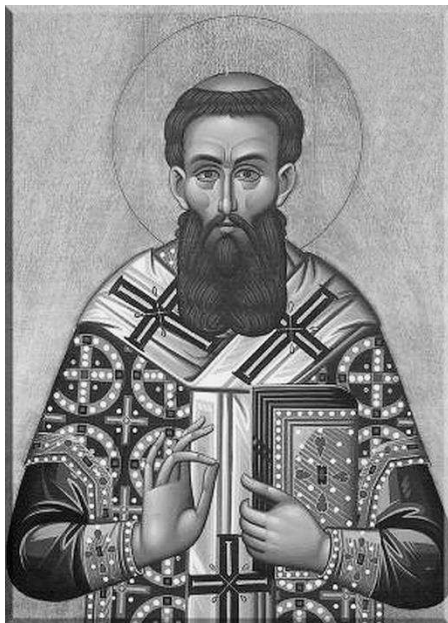
Budoucnost neznáme, ale máme být těmi, kdo ji formují správným směrem. V mnoha oblastech není snadné poznat, který směr je ten správný. U sdílených aut je to jasné a na lepší dopravní budoucnost se moc těším.

Jarek Klimek

CÍRKEVNÍ OTCOVÉ

Irenaeus z Lyonu

Významný patristický badatel Johannes Quasten ho označil za „zakladatele křesťanské teologie“. Narodil se pravděpodobně mezi lety 130-140 v Malé Asii. Ve Smyrně naslouchal kázáním biskupa Polykarpa, později odešel do Galie, kde sám působil jako biskup ve významném západořímském městě Lugdunum (dnešní Lyon ve Francii). Zprávy o jeho mučednictví jsou pozdního data (první zmínka v Jeronýmově komentáři k *Izajášovi* z roku 410) a jsou pravděpodobně nehistorické povahy, odrážející perzekuce z konce druhého století, o nichž podává cenné svědectví *Dopis lyonské obce*, dostupný také v českém překladu (*Příběhy raně křesťanských mučedníků*, Praha, Vyšehrad, 2011, str. 101-113).

Z bohatého Irenaeova díla se v úplnosti dochovaly pouze dva spisy. *Odhalení a vyvrácení údajné gnóse* v pěti knihách, označované také jako *Adversus haereses* (Proti bludným naukám) máme k dispozici v úplnosti pouze v latinském překladu, řecký originál se ovšem podařilo na základě nálezů papýrů a citací u pozdějších autorů do značné míry rekonstruovat. Menší pojednání *Důkaz apoštolského zvěstování* (Epideixis) bylo objeveno teprve v roce 1904 v arménském překladu a vydáno o tři roky později.

Ve svém hlavním spise se Irenaeus vyrovnává s heretickými proudy v křesťanském myšlení, a to zejména s tzv. gnózí, jejíž pramenné texty jsou detailněji známy teprve od roku 1945, kdy byl v Egyptě objevený významný soubor gnostických textů, které jsou k dispozici také v českém překladu ve třech svazcích *Rukopisů z Nag Hammádí* (Praha, Vyšehrad, 2008-2010). Jako „gnóze“ se označuje silně dualistický ideový systém, který důsledně rozlišuje materiální svět (látku), která je zlem, od inteligibilní duchovní sféry (označované řeckým termínem *pléróma*), která je dobrem. Protože Bůh Otec je v knize *Genesis* představen jako Stvořitel světa (a tedy také látky), v gnostickém systému Bůh Starého zákona často vystupuje jako negativní postava. Druhým významným teologickým důsledkem identifikace látky jako zla je odmítnutí vzkříšení těla.

Protože tyto závěry nejsou pro rodící se křesťanskou ortodoxii přijatelné, Irenaeus důsledně kritizuje samotná východiska gnostické podoby křesťanství jako neapoštolské překroucení Ježíšova působení. Boha Otce chápe jako dobrého Stvořitele a jakkoliv trinitární teologie v jeho díle není ještě explicitně vyjádřena, lze ji na základě dílčích pasáží v prvotní podobě předpokládat. Irenaeus v návaznosti na Pavla obhajuje také vzkříšení těla, k němuž může dojít prostřednictvím eucharistie, při které lidské tělo přijímá tělo Kristovo. V obecnější rovině Irenaeus při vyrovnání s heretickými proudy zavádí tzv. „pravidlo víry“, čímž má na mysli nepřerušenou kontinuitu Ježíšova poselství, které je dále předáváno apoštoly a církvemi, které apoštolové založili při své misijní činnosti:

„Osvědčil jsem pravdu, ukázal jsem to, co hlásá církev, co hlásali již proroci [...], co ale naplnil až Kristus, co apoštolové předali dále, co církev od nich přijala a jako jediný spolehlivý strážce dále předává svým synům po celém světě.“

V souvislosti s pravidlem víry Irenaeus pracuje s také s ideou kánonu, tedy uceleným souborem textů, které jsou považovány za duchovně inspirované. Jakkoliv v jeho díle nenalezneme konkrétní „seznam“ autentických spisů, na základě jeho práce s nejstaršími křesťanskými texty lze dovozovat, že za inspirované novozákonní spisy považoval Irenaeus čtyři evangelia, Skutky apoštolů, Pavlovy listy, listy Janovy, Zjevení Jana, První list Petrův a také raně křesťanský text *Hermův pastýř*, který je dnes řazen mezi spisy apokryfní.

Dílo biskupa z Lyonu je bohužel v češtině dostupné pouze v zastaralém překladu J. N. F. Desoldy z druhé poloviny devatenáctého století (*Svatého Irenea biskupa a mučedníka Patero kněh proti kacířstvím s některými dodatky*, Praha 1876), čtenáři mohou konzultovat také německý překlad pořízený Norbertem Broxem a kolektivem (Freiburg, Herder 1993-2001, svazek 8 v řadě *Fontes Christiani*), nebo francouzský překlad v sérii *Sources Chrétiennes*.

Juraj Franek

Profesor PhDr. ThDr. Josef Lukl Hromádka

Narodil se 8. června 1889 v Hodslavicích, vyrůstal v hodslavickém luterském sboru. Studoval ve Vídni, Basileji, Heidelbergu, Aberdeenu a v Praze. Byl zaujat dialektickou teologií Karla Bartha. Jako mladý luterský farář usiloval o sjednocení luterské a reformované církve. V roce 1920 byl jmenován profesorem na pražské Husově československé evangelické fakultě bohoslovecké (od roku 1950 Komenského evangelická bohoslovecká fakulta). Angažoval se v mezinárodních křesťanských organizacích a v ekumenickém hnutí. V roce 1939 utekl před nacismem do USA, kde přednášel systematickou teologii, po válce (1947) se vrátil zpět do vlasti. Do r. 1965 pak působil jako učitel systematické teologie na pražské bohoslovecké fakultě. Zemřel v Praze 26. prosince 1969.

Kázání bratra profesora Hromádky, jehož zkrácenou podobu uvádíme, je vybráno ze Sbírky kázání pro rok 1956.

Skutky 20,35b „Blahoslaveněji je dáti, nežli bráti“

Abychom správně porozuměli textu, začneme z druhé strany. Umět brát, umět přijímat, je také velká milost. V každém z nás je kus jakéhosi sobectví, prestižnictví, jakési sobělibosti a v leckom z nás je i zákmit myšlení - já si vystačím sám. Já nepotřebuji druhého člověka. Co mi ten nebo onen člověk může dát? Umět přijímat s pokorou a vděčností, to je velká milost, přímo dar, a my musíme prosit Pána Boha, abychom uměli přijímat a abychom přijímajíce od lidí uměli být vděční. Lidské společenství a potom obcenství v Kristu není možné bez vztahu vzájemné vděčnosti. Neví, co je to evangelium, ten, kdo si myslí, že lidem za nic nemusí být vděčen, že od nich nic nepřijal a že si vystačí sám. Vždyť evangelium je zvěst o tom, že Pán Bůh se dal člověku. Pán Bůh sám sebe v Kristu nám dává a všechno záleží na tom, zda umíme přijmout tento jeho dar.

A přece slovo Písma říká: Blahoslaveněji je dáti, nežli bráti! Dávat může jen ten, kdo něco má. Království Boží není záležitostí jen nějakých vznešených duchovních myšlenek, ale odehrává se v našem nejobyčejnějším hmotném životě. Pán Bůh nepohrdl lidskou sférou, vstoupil do skutečného lidského těla, do skutečné lidské hříšnosti, do našeho nejobyčejnějšího života. A v tomto našem nejobyčejnějším všedním životě přijímáme od něho dary proto, abychom zase dávali dále. Celé evangelium je příkazem k přijímání a dávání. Za Pánem Ježíšem se hrnuly veliké zástupy lidí, a když bylo potřeba postarat se o ně a nakrmit je, říká učedníkům: dejte vy jim jísti. Učedníci měli pouze pět chlebů a

dvě rybičky. A on přesto říká: rozdávejte! A učedníci skutečně rozdávají všem bez nějakého výběru. V oddílu je řeč o tom, že bylo přítomno pět tisíc lidí kromě žen a dětí. Jistě tam byli lidé různí, pověreční, zvědaví, pochybující a kdoví jací ještě. Skutečnost, že v rozhodující chvíli nebyl u Pána Ježíše nikdo, že všichni se rozutekli, je dokladem, že tam jistě byli lidé všelijak slabí. Ale pro Pána Ježíše to neznamenaloby nijakou zábranu. Neříká: vyberte ty hodné a věřící, kteří dovedou vyznávat svou víru, nýbrž prostě žehná a dává učedníkům a učedníci zástupům. Toto vyprávění bývá někdy označeno za anticipaci, předjetí Večeře Páně.

A nyní si všimněme věci, která s tím úzce souvisí. Rozumí se samo sebou, že všichni jsme ve smyslu duchovním žebráci a že nikdo z nás toho mnoho nemá. Když v rozhodné chvíli máte lidem nějak pomáhat, ptáte se s úzkostí: co jim mám dát? Co je ve mně? A musíte si říci: jsem žebrák, úplný žebrák, nemám nic! A přece i my duchovní žebráci jsme voláni k tomu, abychom dávali. Pán Ježíš očekává od nás, že budeme dávat i z toho mála, co máme. Podívejme se do Mat. 10: kolem Pána Ježíše shromáždí se lidé neučení, slabí, chatrní, mdlí a on je hned posílá do světa: jděte, kaďte evangelium, malomocné čistěte, mrtvé křestěte, darmo jste vzali, darmo dejte! A tak i každý z nás, jak zde jsme, mladí i staří, učené i neučené, jsme posíláni, abychom sloužili lidem z toho mála, co máme, neboť jedině tak můžeme růst. Žebrák slouží svému Pánu i tím málem, co má. A ten, kdo slouží, kdo rozdává, ten si potom uvědomuje, že i to málo, které měl a kterého v dané situaci správně užil, postačilo - ne ovšem jeho zásluhou, nýbrž podivuhodným řízením Božím - ba ještě zbylo. Pět chlebů a dvě rybičky pro pět tisíc lidí! Toto vyprávění není zde proto, aby v nás probouzelo zájem o zázrak. Jde tu o duchovní skutečnost: když máte a dáváte, ještě vždy zbudou nějaké drobečky.

A docela to poslední: jdeme tímto světem a životem, někdy chápání, někdy nechápání, žijeme v dobách všelijak otřesných, nejistých. S církví křesťanskou to na celém světě vypadá dnes někdy povážlivě a nevíme, jak naše opravdová služba bude lidmi hodnocena. Tím vším se však nesmíme nechat mást. Kolikrát jsme si řekli, že dnešní doba je dobou vyznávání. Ale tu se ozývá těžká otázka: co když dnešní lidé se budou obracet k nám a budou otevírat své dlaně a budou chtít něco po nás - máme, co bychom jim dali? Nejde jen o to, abychom udrželi svůj církevní provoz, staré církevní formy. Na tom přece v církvi vůbec nezáleží! Pán Bůh si staví chrámy a boží si je a bude tak i ve dnech příštích. Máme, co bychom dali dnešnímu člověku? Církevními formami ani mrtvými tradicemi mu nepomůžeme, nýbrž jen chlebem a vodou života. V království Božím je odpovědnost na každém z nás. Vzali jste plnýma rukama? Řídili jste se Iz. 55: „Ej, vy všichni žízniví, pojdte, kupujte a jezte bez záplaty...“? Touto otázkou skončíme dnešní uvažování a prosíme Pána Boha, abychom všichni měli co dát. A když jen trochu přijmeme, prosíme, abychom uměli z toho mála rozdávat! Tak rozumíme tomu krásnému slovu: „Blahoslavenější jest dáti, nežli bráti“ Amen.

Pro Setkávání připravil Pavel Čermák

Na co vše si vzpomněl Jan Petránek

Kdo rád poslouchá zasvěcené komentáře Jana Petrána, jistě se nebude moci odtrhnout od čtení jeho knihy vzpomínek „Na co vše jsem si vzpomněl“, která koncem 2014 vyšla v nakladatelství Radioservis a byla rychle rozebrána. Původně žádné memoáry psát nechtěl. Když mu však nemoc znemožnila pracovat v rozhlasu, podlehl výzvam svých přátel a své vzpomínky sepsal.

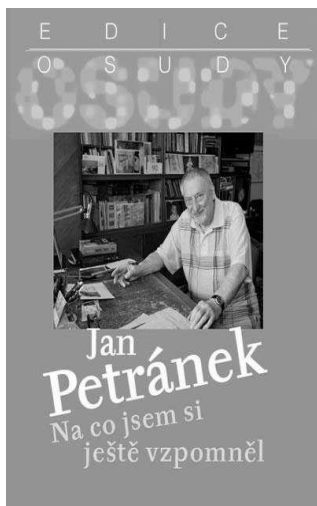
Začíná svým dětstvím. Velký vliv na něj měl jeho otec, který jako obchodní zástupce nakladatelství Topič a Borový jezdil po republice a prodával knihy, celý život mu byl vzorem. Po maturitě se Jan Petránek dostal do rozhlasu a už tam zůstal. Přání stát se zahraničním reportérem se mu brzo splnilo, z různých míst posílal pečlivě připravené a vždy zajímavé reportáže. Několik let působil v Indii a potom v Rusku. Kvůli vysílání během srpnové okupace byl v roce 1969 z rozhlasu vyhozen a těžko sháněl zaměstnání.

V knize vzpomíná na mnoho výjimečných příhod. Díky své výborné přípravě, znalosti jazyků, předvídavosti, pohotovosti a často i štěstí, které však přeje jen připraveným, se dostal k řadě významných událostí a setkal se s mnoha významnými osobnostmi. V Indii to byla Indíra Gándhiová, Džaváharlál Néhrú a další indiští politici, dalajláma, Jurij Gagarin. Protože v Indii odmítl spolupracovat se sovětskou rozvědkou, byl za trest roku 1962 z Indie odvolán a převelen do Moskvy. Ze zajímavých událostí moskevského období uvedme premiéru Šostakovičovy 13. symfonie Babí Jar, setkání s Keldyšem a Landauem. Popisuje také zákulisí mocenského boje Brežněva s Chruščovem, cestu do válčícího Vietnamu a další.

Kniha je nabitá informacemi, jmény, setkáními s významnými i prostými lidmi v Indii i Sovětském svazu, vzpomíná také na řadu novinářů, osobností a událostí v Českém rozhlasu. Zaujalo mne srovnání: v sovětské Kirgizii se dostal k Ortotojské přehradě vysoko v horách. Na této nádherné stavbě dřely a zemřely desetitisíce japonských zajatců. Nedlouho potom navštívil srovnatelnou přehradu Bhakra Dam v horách severní Indie. Při její stavbě zahynuli tři dělníci, a to ještě nešťastnou náhodou.

Jan Petránek dodnes pravidelně sleduje dění ve světě poslechem několika zahraničních rozhlasových stanic, proto jeho komentáře jsou vždy zajímavé a zasvěcené. Mezi jeho zájmy patří také šansony, řadu z nich otextoval. Třisetstránková knížka je proto doplněna CD se 72 minutami nahrávek jeho vzpomínek a zpěvu. Knihu mohu jen doporučit.

Jan Franců

Plyšový papež a playmobilový Luther vyrazili na trh s hračkami

„Pokud je někdo v pokušení myslet si, že nás od reformace v 16. století dělí téměř 500 let a tehdejší události už s nikým nepohnou, mýlí se. Stačí si všimnout trhu s hračkami,“ napsal nedávno ironicky magazín Crux.

Podle serveru se letos marketingově utkají plyšový papež František, jehož třicet centimetrovou figurku uvedou na trh Američané v červenci u příležitosti pontifikovy cesty do USA, s produktem úspěšného německého výrobce stavebnic Playmobil.

Zatímco Američané opatřili figurku nejvyššího představitele katolické církve i typickými kruhy pod očima, Playmobil uvedl na trh malého Martina Luthera - v taláru, s reformačním kloboukem univerzitního mistra, husím perem v ruce a biblí, kterou reformátor sám přeložil do němčiny.

„Recese? Kdepak! V Německu si malého Luthera za pouhých 72 hodin koupilo 34.000 zákazníků, a obhroublý i geniální reformátor se tak zcela nečekaně stal nejprodávanější figurkou v dějinách Playmobilu.

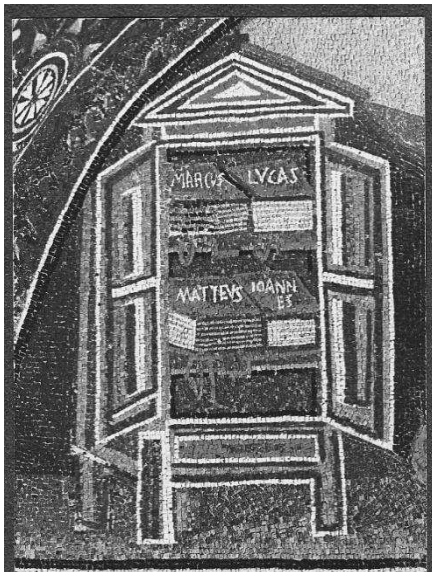
Blížící se výročí Lutherova vystoupení v roce 1517 je zjevně pro Němce velkou událostí,“ píše server Crux.

Ačkoli Luther uměl být vůči svým politickým odpůrcům patřičně sarkastický a drsný, jeho figurka se vesele směje,“ všimá si Deutsche Welle. Stanice však dodává, že hračka je vyrobena z tvrdého plastu, což vhodně symbolizuje reformátorovu dogmatickou neústupnost.

vybrala Olga Tydlitátová

Apoštolské svědectví a utrpení

Když si otevřeme Pavlovu epištolu Koloským, narazíme hned v první kapitole na místo, které by nás mělo zarazit. „Proto se raduji, že nyní trpím za vás, a to, co zbývá do míry utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením za jeho tělo, to jest církev“ (Kol 1,24). Dnešního člověka zarazí nejprve obrat: „raduji se, že nyní trpím“. Sice víc než kdykoli dříve máme utrpení v přímém přenosu denně přímo v obyváku, ale to je utrpení jiných. Vlastnímu utrpení se každý raději vyhne, natož abychom je označovali jako to, co nám působí radost. Utrpení však podle apoštola Pavla patří k jeho povolání, jehož se mu dostalo a ve kterém věrně vytrval až do hořkého konce mučednické smrti.

Co ale s velmi vyostřeným, a ojedinělým tvrzením, že „co zbývá do míry utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením za jeho tělo, to jest církev“.

Tak a co to je? Jak jsme se to učili v dětství? Jak se to říká v tom gruntovním vyznání víry českého evangelíka?

„V čem jest jediné tvé potěšení v životě i v smrti?“

Jediné mé potěšení jest v tom, že živ jsa i umíraje nejsem sám svůj, nýbrž tělem i duší jsem svého věrného spasitele Jezukrista. On svou drahou krví dokonale zaplatil za všechny mé hříchy, mne vykoupil ze všeliké moci ďáblovy atd, atd.“

Jak je to tedy s tou dostatečností utrpení Kristových? A nepřehnal to tady Pavel trochu? Já vím, že si byl velmi dobře vědom důležitosti a výjimečnosti poslání, jehož se mu dostalo, ale přece. Utrpení je nějak spojeno s životem a údělem Božích služebníků (viz třeba starozákonního Jeremiáše nebo Deuteroizaiáše). A jeho nabídka, nechat se odloučit od Boha za své bratry (Ř 9,3), má blízko k představě zástupného utrpení. Formulace z listu Koloským je velmi vyostřená. A ojedinělá.

Podíváme-li se do překladu kralické bible, dočteme se, že „se raduji z utrpení svých pro vás a doplňuji ostatky soužení Kristových na těle mém za jeho tělo, jenž jest církev“. Kraličtí rozlišují v překladu skutečnost, že v řečtině jsou použita dvě slova: PATHÉMA (utrpení) a ThLIPsIS (soužení). Apoštol tedy mluví o svém utrpení a o Kristových souženích. Nikde v Novém zákoně se tento výraz nepoužívá pro (spasitelné) utrpení Kristovo. Soužení učedníků, Kristových následovníků označuje jejich podíl na Kristově utrpení (2Kor 1,4-6; 4,8.10). Apoštol tedy v žádném případě nechce říci, že by ke Kristovu utrpení bylo potřebí ještě něco doplnit nebo doplňovat. Kristus, jeho život i jeho utrpení, jsou zcela jedinečné. Apoštol Pavel, kazatel a svědek tohoto vzkříšeného Pána, zcela jedinečně dal svůj život do služby toho, který ho před Damaškem povolal. A jako jeho Pán svědčil i Pavel nejen slovy, ale celým svým životem. Tedy i svým utrpením pro věc evangelia. A s utrpením Páně, které je nám připsáno k dobru, to nemá co dělat. To jen český překlad k tomu svádí.

Je ovšem zajímavé, že nové překlady, které mám k dispozici (německý, anglický) podobně jako ČEP na rozdíl od kralických oba řecké výrazy nerozlišují.

Kol 1,24 necitují ani apoštolští otcové, ani pozdější autoři křesťanského starověku. Už tehdy tento výrok působil potíže. Málokterý čtenář Písma, když na tato slova narazí, se bude pít po odborných lingvistických a dalších výkladech. Možná to tehdy apoštol Pavel mínil jinak, než my to dnes chápeme, anebo se prostě mýlil, vždyť to byl taky jenom člověk.

Olga Tydlitátová

Z BRNĚNSKÉHO SENIORÁTU

Ohlédnutí za ordinací 9 presbyterů

Tisková zpráva ze seniorátu

V rámci slavnostního bohoslužebného shromáždění bylo v neděli 15. března v Blahoslavově domě v Brně ordinováno ke službě Slova a svátostí 9 presbyterů ze sborů našeho seniorátu. Jmenovitě to byly setry Věra Pospíšilová ze sboru Rovečné, Vlastimila Ryšavá ze sboru Nosislav, Olga Smetanová ze sboru Znojmo a bratři Petr Zajíc ze sboru Klobouky u Brna, Vladimír Svoboda ze sboru Nosislav, Josef Suchý a Matouš Pleva ze sboru Brno-Židenice a Vladimír Zikmund ze sboru Brno-Husovice. Svátečnost tohoto shromáždění byla ještě podtržena ustanovením náměstka seniora bratra Filipa Kellera, faráře ve sboru Svitavy. Bohoslužby vedl synodní senior Joel Ruml.

Zpráva předsedy seniorátního poradního odboru pro laiky

Ordinace 9 presbyterek a presbyterů byla završením jejich tříletého vzdělávání, které absolvovali spolu s dalšími sestrami a bratřími z různých sborů seniorátu. Přípravu a organizaci vzdělávání svěřil seniorátní výbor sestře Janě Špinarové, farářce ve sboru Znojmo. Jana spolu s dalšími členy komise pro vzdělávání laiků, kterou také jmenoval seniorátní výbor, připravila hodnotný program kurzu. Jednotlivé semináře se konaly pravidelně jednu sobotu v měsíci po celé tři roky. Témata byla zvolena tak, aby pokryla všechny okruhy otázek, které měli ordinovaní presbyteri zvládnout. Hlavně se Janě podařilo zajistit velmi fundované lektory, kteří výrazně přispěli k vysoké úrovni celého kurzu. Za katedrou se vystřídala řada farářů a farářek ze seniorátu, ale také někteří učitelé z ETF. Nedílnou součástí byly i praktické semináře a workshopy, které byly zaměřeny na lepší promýšlení jednotlivých témat, ale také na přípravu kázání a vedení bohoslužeb. Tři témata byla vybrána ke společnému rozmyšlení na seniorátních presbyterních konferencích. Vzdělávací kurz měl i svá pravidla, která omlouvala jen omezený počet neúčastí na seminářích s tím, že za každou neúčast bylo třeba vypracovat domácí práci na zameškané téma. Za poradní odbor pro laiky i za seniorátní výbor mohu konstatovat, že se snad podařila dobrá věc. Kurz měl po celou dobu velmi pěknou návštěvnost nejen presbyterů, kteří to brali jako přípravu k ordinaci, ale i z řad dalších laiků, kteří prostě stáli o rozšíření svých vědomostí. Máme naději, že ještě několik dalších účastníků, kteří obdrželi od SV potvrzení o absolvování kurzu, přistoupí k závěrečným zkouškám a následně rozšíří současný počet ordinovaných presbyterů v našem seniorátu.

Závěrečná poděkování

Chtěl bych tedy na tomto místě ještě jednou poděkovat všem, kteří se o přípravu celého vzdělávacího kurzu zasloužili. Těžko lze na tomto místě uvést všechny, tak alespoň jména tří, kteří se v roli vedoucích několika seminářů výrazně podíleli na celkovém výsledku. Těmi byli Jaroslav Vítek, Ondřej Titěra a především Jana Špinarová. Rovněž bych ale chtěl poděkovat za odhodlání a trpělivost všem svým spolužákům, kteří do tohoto studia šli a vydrželi!

Vladimír Zikmund

Poznámka redakce: Vladimír Zikmund připojil k těmto ohlédnutím i pohled „sám za sebe“, jak spolu s ostatními absolvoval celý kurs, složil předepsané zkoušky a přijal ordinaci. Jsme si jisti, že taková zpráva může představovat poučení i povzbuzení pro presbytery, kteří zájem o vzdělávání a ordinovanou službu sdílejí. Proto i tento příspěvek otiskneme, a to v příštím čísle Setkávání.

Pozdrav seniora Brněnského seniorátu

Milé sestry a milí bratři!

Právě jste se stali ordinovanými presbytery a presbyterkami. Na vizitky si však ten titul nedávejte. Od června se totiž stanete usnesením synodu výpomocnými kazateli. Ale ať už vám církev vymyslí jakýkoli název, lidová tvořivost to má dávno vyřešené. Pro ni jste náhradní faráři.

My, kteří vykonáváme kazatelský úřad jako své každodenní zaměstnání, jsme za vás vděční. Teď už můžeme v klidu onemocnět, odjet na dovolenou, pečovat o nemocné děti, vzít si studijní volno, vyhořet nebo odejít na jiný sbor.

Karel Barth kdysi řekl, že kazatel má číst Písmo svaté a noviny. Jeho úkolem je najít spojitost mezi Božím dílem, které nám dosvědčili proroci a apoštolé, a tím, co se děje kolem nás. Jenže o tom, čím lidé skutečně žijí, se dnes většinou nedozvíme z novin. Je třeba mít vlastní zdroje. Vlastní otevřené oči a uši. Dar naslouchat tomu, co lidi trápí, po čem touží, co je svádí, čeho se bojí a o čem sní. A my věříme, že vy ten dar naslouchat a rozumět máte.

Evangeličtí faráři a faráčky většinou dobře znají Písmo. Naše slabina však bývá v tom, že žijeme trochu mimo realitu všedního dne. Nevíme, jaké to je shánět si práci, nežijeme v prostředí, kde si lidé tvrdě konkurují, nemusíme brzy ráno vstávat, nevíme, jak těžké je poctivě pracovat a dívat se, jak nás ti

mazaní předbíhají. A to máme doma manželky a děti, které nás často usadí a vrátí na tuto zem.

Proto od vás, laických kazatelů a kazatelek, očekáváme víc než jen náhradu v nemoci a zástup o dovolené. Svědectví ordinovaných presbyterů může službu profesionálních kazatelů vhodně doplňovat a obohacovat. A tak se těšíme, že nám prostými a přitom přesvědčivými slovy dosvědčíte, jak může radost z evangelia prozářit všední den. Těšíme se, že pro nás v bibli objevíte, čeho jsme si tam jako teologové nevšimli. Zatímco my vám řekneme, kde je v textu hapax legomenon nebo pasivum divinum, vy tam pro nás objevíte nečekanou paralelu toho, co znáte ze své každodenní výrobní praxe, obchodování či podnikání. Právě vy můžete vydat krásné svědectví o tom, jak víra pomáhá v těžkých chvílích a co to znamená být zbožný a přitom ne protivný a povýšený.

Když jsem před 35 lety začínal v tomto seniorátě, pokoušel jsem se v Kloboukách založit skupinu mládeže. Pozval jsem pár mladých a odvezl je autem do Dambořic, kde se mládež již řadu let scházela. Měl jsem pro ně připravený zábavný biblický program a snažil jsem se je zaujmout, jak jen jsem mohl. Ale to, co si pak ti mladí vykládali jako největší zážitek večera, byla modlitba, kterou měl jeden mladý malíř pokojů. To, že se modlí farář, jim nepřipadalo jako nic divného. Ten je za to ostatně placený. Ale že se dovede vlastními slovy pomodlit člověk jako oni, to bylo svědectví, které ty děcka nenechalo v klidu. Začali tam pravidelně jezdit a dnes jsou z některých presbyteři.

I když byste teď dokázali nahradit třetinu kazatelů našeho seniorátu, vím, že si nebudeme konkurovat ani soutěžit. Naopak - budeme se navzájem doplňovat a povzbuzovat. Budeme si pomáhat a radit. Budeme si teď lépe rozumět a chápat, jaké to je, když člověk v sobotu hledí na blikající obrazovku a neví, jak začít. Budeme se jeden za druhého modlit a prosit Ducha svatého, abychom poznali, co je jen zbožná fráze a jaké slovo má moc zvednout nás ze židle a změnit lidský život.

Milí kazatelé v záloze! Chci vám poděkovat, že jste se po tři roky pravidelně vzdělávali a vytvořili bratrské společenství. Přeji vám, abyste se na každou neděli, kdy budete kázat, mohli těšit. Přeji vám, abyste obohatili svědectví, které naše církev vydává tomuto světu. Těším se, že díky vám my, kazatelé z povolání, se budeme moci častěji posadit pod kazatelnu a nechat se povzbudit a napomenout Slovem Božím.

Jiří Gruber

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1.5.	Libuše Burgetová	84 let
2.5.	Josef Boháček	75 let
2.5.	Lubor Přikryl	50 let
8.5.	Vlasta Dvořáková	79 let
10.5.	Alois Janíček	74 let
10.5.	Vladislav Klíma	94 let
10.5.	Jiří Šimurda	78 let
11.5.	Marie Klímová	84 let
12.5.	Květuše Bednářová	91 let
12.5.	Alice Přikrylová	50 let
14.5.	Oldřich Krejčí	84 let
14.5.	Pavel Kučera	73 let
14.5.	Jiřina Švarcová	86 let
16.5.	Vladimír Sklenář	90 let
24.5.	Jarmila Bartáková	73 let
25.5.	Ludmila Výšková	87 let
26.5.	Jaromír Kožoušek	88 let
26.5.	Jan Matocha	78 let
27.5.	Blahoslav Dobeš	80 let
28.5.	Jaroslav Štěpánek	50 let
29.5.	Olga Hanzlová	77 let
30.5.	Rut Hanáková	75 let

Pokřtěni byli:

19.4. Ráchel Zukalová, nar. 2014

Oddáni byli:

11.4. Ivana Janíčková a Dalibor Jan Fiala

Rozloučili jsme se:

27.3. Olga Nekudová, nar. 1924

Brno II

4.5.	Věra Haneflová	80 let
4.5.	Miroslav Hulánek	70 let
4.5.	Petr Květon	40 let
7.5.	Pavel Just	72 let
8.5.	Eva Pilátová	82 let
10.5.	Zdeněk Kolář	72 let
16.5.	Ervín Fussganger	74 let
22.5.	Alena Bolomová - Kotari	76 let
22.5.	Marcela Zemánková	74 let
24.5.	Milena Svitavská	92 let
25.5.	Bohumír Popelář	78 let
26.5.	Dagmar Lipáková	85 let
27.5.	Vlasta Havlínová	76 let
29.5.	Karel Koch	40 let
30.5.	Jiří Farský	80 let

Pokřtěni byli:

5.4. Aleš Soukup

Oddáni byli:

11.4. Kateřina Chvalinová
a Daniel Pružina

Rozloučili jsme se:

16.3. Vlasta Kuklová, nar. 1929

DÍKY A PROSBY

Nebeský Otče,

přijmi naše poděkování za nedělní den a za možnost setkání u tvého slova. Radujeme se ze svobody a také si chceme uvědomovat odpovědnost za naše životy i za životy našich blízkých, které jsi nám svěřil.

Přimlouváme se za nemocné v našem okolí, chceme jim být nablízku. Prosíme tě za uzdravení našeho bratra Tomáše.

Přimlouváme se za lidi, kteří jsou odstrkovaní a kteří těžce hledají svoje místo ve společnosti anebo už na všechno rezignovali. Prosíme tě za odvahu ozvat se vždy na obranu slabších, na obranu menšin a lidí na okraji společnosti. Prosíme tě za lidi bez domova.

Přimlouváme se za lidi, kteří strádají. Prosíme tě za lidi trápené hladem. Prosíme tě, ať nejsme lhotejní k chudobě našich bližních a jsme vždy připraveni a ochotni pomáhat.

Přimlouváme se za lidi, kteří propadají různým závislostem, sázkám, alkoholu, drogám.

Přimlouváme se za lidi, kteří v životě ztrácejí naději a neví, jak dál. Přimlouváme se za lidi, které trápí deprese. Přejeme si, aby tito lidé našli přátele, kteří jim budou umět pomoci.

Přimlouváme se za naši církev.

Pane Bože, přijmi naše poděkování za čas, který nám dáváš žít na zemi, a děkujeme ti za dny pokoje a radosti, které od tebe dostáváme.

Amen

modlitba z 29. března 2015 v Brně - Husovicích

BUDE

Noc muzeí - Červený kostel - 16. 5. 2015

Příležitost k fyzickému odpočinutí a duchovnímu povzbuzení

18:00-24:00 Výstavy: Vyznání víry - obrazové korouhve Karla Rechlíka, Martinická Bible v průběhu staletí, Mince stavovského povstání 1618 - 1620, Brněnská okružní třída a Červený kostel, Bible kralická a liturgické kalichy, Papírové modely kostelů

Koncerty: 19:00, 20:00 Pěvecký sbor ChraPoT, Varhanní koncerty: 18:00 Stanislav Heller, 21:00, 22:00 Martin Grombířík, 23:00 Pavel Janeček

Audiovizuální pásmo: 18:30, 20:30, 22:30 Václav Matoulek - Červený kostel v proměnách času, 19:30, 21:30 Jiří Gruber - Proč zemřel Jan Hus

23:30 Bohoslužba pro nevěřící, Jaroslav Vítek

Prodej knih, pohlednic, turistická známka

Noc kostelů 29. 5. 2015

Brno I

Betlémský kostel, Pellicova ul.

18:00, 20:30, 22:30 Varhanní koncert / 18:30, 19:30 Betlémský kostel Historie a současnost / 19:00, 20:00 Představuje se skautský evangelický oddíl / 21:30 Korajunglejazz - africká harfa a kytara / 21:00, 22:00, 23:00 Volná prohlídka kostela

18:00-24:00 Výstavy: Vyznání víry - obrazové korouhve Karla Rechlíka, Martinická Bible v průběhu staletí, Mince stavovského povstání 1618-1620, Brněnská okružní třída a Červený kostel, Bible kralická a liturgické kalichy, Papírové modely kostelů / Prohlídka kostela a křestní kaple / Varhanní a komorní koncerty

18:00, 19:00 Komorní koncert Insonance - rodina Přikrylova

18:30, 19:30, 21:30 Příběh Jana Husa - Jiří Gruber (audiovizuální pásmo)

20:00 Korajunglejazz - Africká harfa a kytara

20.30, 22:30 Červený kostel v proměnách času (audiovizuální pásmo)

21:00 Varhanní koncert Ondřej Maňák / 22:00, 23:00 Varhanní koncert Stanislav Heller / 23:30 Půlnoční bohoslužba Jiří Gruber

Brno II

17:00-24:00 Jonáš (výstava ilustrací ke knize, Marika Bumbálková), Co o nás nevíte? (projekce o životě sboru), Chillout zóna (prostor pro rozhovor s faráři, ztišení, setkání s členy sboru i obligátní občerstvení); 18:30-21:00 Dobročinné palačinky pro Diakonii.

17:00 Ententýky, dva špalíky (představení pro nejmenší v podání Ivana Urbánka), 18:00 Zahájení NK 2015 a ztišení nad biblickými postavami, 19:00 Komorní sbor Glyg, 21:00 Pranic - koncert folkové kapely (Ondřej Halama, Míša Meier, Petr Babec), 22:30 Pantomimické etudy (Michal Bumbálek a Sergej Sanža), 23:15 Hus a jeho myšlení (projekce), 23:45 Ztišení na sklonku večera

Brno - Husovice

19:00 Zvěstování evangelia, úvodní slovo faráře Štěpána Hájka / Tomáš Komínek - Střepy reality, výstava na farním dvorku / 20:00 Dovadlo Facka - Etudy, etudy, etudy, divadelní představení / 21:15 Zpívání ze zpěvníku Svítá, písničky s kytarou / 21:45 Společenství naděje, obrázky ze života sboru / 22:55 Modlitba a požehnání, závěrečné slovo.

Brno - Židenice

17:30 Noc jako den svítí, temnota je jako světlo - výtvarné tvoření s dětmi / 18:45 Žádná tma pro tebe není temná - biblický večerníček o naději / 19:15 Zkameněliny - zahájení výstavy obrazů Jany Peškové / 20:00 koncert Symphoniae Sacrae - hudba Heinricha Schütze na historické nástroje / 21:00 Zpívá Židenické ChraPoT (Chrámové pomocné těleso) / 21:30 varhanní hudba a housle, biblické slovo / 22:30 Slavnost světla - Modlitba se zpěvy z Taizé

Kavárnička

- 6.5. O členech rodiny TGM, vypráví sestra Zdeňka Kršková
- 13.5. Snímky krajin a měst, bratr Jan Franců
- 20.5. Konzervatoř
- 27.5. Vyprávění bratra Jaroslava Černého

Hudební nešpory v Červeném kostele

V neděli 7. června (v 19:30) budou další hudební nešpory, a to v rámci programu mezinárodního Brněnského varhanního festivalu. Účinkovat budou: Olga Procházková - zpěv, František Šmíd - varhany, Jiří Bělík - hoboje. Biblickou promluvu prosloví Štěpán Hájek.

ZE SBORU BRNO - HUSOVICE

Co to je „zákon Kristův“?

aneb březnová, právnícko-teologická bohoslužba v klubu Desert

Do přitlmí večerních bohoslužeb v malém klubu na Rooseveltově 11 přivítal Štěpán Hájek tentokrát dva Jany - 1. Jana Blahoslava, (mj.) teologa, pedagoga a biskupa Jednoty Bratrské, a 2. Jana Soběslavského, (mj.) teologa, právníka a ředitele Diakonie Brno.

Prvního z nich samozřejmě jen vzpomínkou - resp. modlitbou, jíž Štěpán zahájil hodinku rozjímání nad otázkou křesťanské odpovědnosti za druhého člověka: *Sešli, Hospodine, svatého Ducha svého dary přeštědré: ať nám v známost uvádí věci předobré. Rozvlaž rosou předivnou srdce hříchem umrtvené: a bude zřetelné, že jest samým tebou obživené...* (Jan Blahoslav).

Kázání bylo podepřeno veršem z listu Galatským: *Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův* (Ga 6,2). Štěpán opět otevřeně promlouval do nejhlubších zákoutí našich osobních životů: „Člověk dnes vydá mnoho energie na to, aby v současném světě vůbec obstál. Aby měl práci, aby si vydělal, aby zaplatil všechny poplatky, aby si mohl dovolit to nebo ono. Bylo by skvělé, kdybychom aspoň podobné množství energie vydávali na to, jak druhým udělat radost, jak jim pomoci, jak být solidární, jak potěšit. Zkrátka, aby zákon Kristův nebyla jen floskule, ale abychom ho skutečně naplňovali, jak je tu řečeno. Abyste naplnili zákon Kristův. Z takové formulace logicky vyplývá, že zákon Kristův může zůstat i nenaplněný! Vyprázdněný, promarněný!“ A to by byla nesmírná škoda. Vždyť „zákon Kristův, to je vlastně radost ze skutků milosrdenství (a to i navzdory vnímání našeho okolí).“

Přítomnost ředitele brněnské diakonie byla v rámci takového tématu jako by samozřejmá. Rozhovor - byť svou podstatou velmi závažný - se nesl

v odlehčeném duchu, často v příjemné nadsázce. „Studoval jste evangelickou teologii a práva,“ začal Štěpán. „Zajímavá kombinace. Jak k tomu došlo?“ „Teologii jsem studoval jako první,“ odvětil Jan Soběslavský. „Protože mi to přišlo smysluplné. Dědeček byl farář - už jako dítě jsem zjistil,“ dodal s úsměvem, „že když jsem na jeho otázku, čím chceš být?“ odpovídal, farářem, měl velikou radost. No, a ve druháku na studiích jsem pak začal pochybovat, zda se tímhle chci živit. A jak jsem tak řešil, co by mě opravdu uživilo, odpadly všechny filozofie, historie, a tak nějak zbyla ta práva.“ „A jak napadne studenta právníčiny,“ pokračoval Štěpán, „jít pracovat pro diakonii?“ „To byl vlastně kompromis. Já jsem tam nejdřív dělal právníka, což nebylo moc právnícky zajímavé, a pak se tam uvolnila pozice ředitele. Tak jsem ji teda vzal.“

„Jste ředitelem od roku 2007. Dá se říct, že za vašeho ředitelování se situace v diakonii stabilizovala, vše funguje, prosperuje. Bylo potřeba ve vedení diakonie provést nějaké výrazné změny?“ „Tehdy tam byly trochu napjaté mezilidské vztahy,“ odpovídá Jan Soběslavský váhavě. „Řešili jsme, kam dál. Přestože je to neziskovka, myslím si, že diakonii je třeba vést jako firmu. Máme teď asi 25 zaměstnanců. Lidí, kteří bydlí v diakonii, je asi 20 a dalších 50 lidí využívá naše pečovatelské služby. Navíc působíme jako kontaktní místo České alzheimerovské společnosti a staráme se o 20 klientů postižených demencí.“ A pak se rozhovořil o tragičnosti alzheimeru, ve kterém člověk v podstatě ztrácí vlastní identitu, o kuriózních situacích, kdy si do diakonie chodí zdraví lidé (pod záminkou podezření na demenci) měřit paměť, o současných dobrovolnických projektech na pomoc seniorům, o touhách a plánech na rozšíření diakonie, o vděčnosti za každý sebemenší dar, který kdokoli diakonii poskytne. „A jaká je vlastně vazba diakonie na církev?“ zeptal se na závěr Štěpán. „Vždyť mnozí lidé poukazují na skutečnost, že mezi jejími zaměstnanci zas tak moc členů církve není.“ „Smyslem diakonie je pomáhat lidem,“ reaguje ředitel rezolutně, „což se nám daří. To je náš cíl. Takže lidi opravdu nijak netřídíme, a možná že právě tito zaměstnanci, kteří se k církvi nehlásí, a přesto pracují ne úplně z finančních důvodů, nám ukazují to, o čem jsme před chvílí četli v bibli.“

Pestrý hudební doprovod večera, kterého se s velikou vervou ujala skupinka mladých hudebníků Gentle Irony Ltd., se nesl v rytmech jazzu, popu, funky a rock 'n' rollu.

Lucie Prejzová

MUDr. Vojtěch Zikmund: 18. 1. 1925 - 25. 3. 2015

Krátká vzpomínka na tátu

V lednu jsme na Vsetíně společně oslavili tátovy devadesátiny. Sešla se široká rodina. Vždyť mám šest sourozenců a každý máme již své rodiny. Bylo to velmi milé setkání i proto, že táta, byť pohybově již byl několik let hendikepován pohybem na vozíku, byl ještě v dobré myšlenkové kondici a byl zvědavý na každého z nás. S každým si měl o čem popovídat. Dokázal také upoutat naši pozornost v sále čtením svých vzpomínek. Měl konečně na co vzpomínat! Vždyť zažil válku, několik režimů, ale také se poznal s řadou lidí, kteří na něho měli velký vliv. Kromě manželky Aleny zmíním jen

J. A. Pellara a tchána J. L. Hromádku, faráře Horního sboru na Vsetíně E. Ženatého a J. B. Šourka a konečně R. Žárského, který ho na Vsetíně také velmi inspiroval. V rámci své lékařské praxe pracoval táta jako internista v několika působištích, kam ho vždy následovala postupně rostoucí rodina - Liberec, Poniklá, Semily, Varnsdorf a konečně Vsetín. Po odchodu do důchodu pokračoval ve své laskavé a moudré službě druhým. Nejdříve jako diakon (dnes by se řeklo jáhen) ve vizovickém sboru a následně jako kurátor sboru v Praze na Vinohradech. Nějakou dobu pracoval i v ústředním představenstvu Diakonie. Poslední etapu svého života prožil na Vsetíně. Toto období již bylo spojeno s přibývajícími zdravotními problémy, až nakonec s trvalým odkázáním na pohyb na vozíku. Vždy se s tím ale dokázal poprat a vyrovnat. Rád přijímal návštěvy a nepamatuji se, že by si někdy posteskl na svůj osud. V létě jsme byli týden v Janských Lázních a udělali jsme spolu výlet i na Ještěd. Po již zmíněných narozeninách se ale jeho zdravotní stav zhoršil. Začátkem března musel být akutně operován. Nebylo to nic jednoduchého, ale s tím se ještě mentálně srovnal velmi dobře. Tělo ale rychle sláblo. Po třech týdnech pobytu v nemocnici zemřel.

Táta měl 7 dětí, 21 vnoučat a 14 pravnoučat. Široká rodina včetně řady přátel a známých se s tátou rozloučila na pohřebním shromáždění v zaplněném kostele Horního sboru na Vsetíně dne 1. dubna 2015. Přestože v rámci své

lékařské i církevní praxe neměl mnoho společného s Brnem, jsem si jistý, že ho zde znalo hodně lidí. Sluší se tedy na jeho život vzpomenout i v našem časopisu.

Na závěr jen jednu malou vzpomínku. Když se ho pár dnů před smrtí máma ptala, jak vzpomíná na svůj život, usmál se a odpověděl: „Měl jsem krásný život!“

Vladimír Zikmund

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Staršovstvo se nejprve věnovalo přípravě návštěvy z partnerského sboru v Basileji. Dále rozhodlo o instalaci obrazových korouhví Karla Rechlíka v Červeném kostele (od 10. května). Největší část věnovalo hledání nového kazatele sboru a pozvalo si dva možné kandidáty na místo druhého faráře. Staršovstvo bylo seznámeno s žádostmi o křty dospělých, které proběhnou v květnu. Byla zadána stavba nového plotu na Pellicově (mezi sousedy). Bratr farář byl pověřen, aby se 30. května zúčastnil vzpomínky na vyhnání německého obyvatelstva z Brna, které proběhne v Augustiniánském klášteře na Mendlově náměstí.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo zhodnotilo konání výročního sborového shromáždění, předběžně souhlasilo s konáním tohoto shromáždění v jediném jednání. Vyjádřilo se také k průběhu velikonočních služeb Božích. Přijalo zprávu farářů o průběhu křestních a svatebních rozhovorů, a také o závěrečné fázi konfirmační přípravy. Staršovstvo schválilo záměr zahájit práce na rekonstrukci presbyterny a zakoupení zahradního nábytku a dalšího vybavení. Staršovstvo vzalo na vědomí informaci o připravovaných akcích: mj. svatojakubská pouť (25.4.), soustředění konfirmandů (1.-3.5.), výletní neděle (31.5.), víkendový pobyt na Blažkově (12.-14.5.).

Martin Horák

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.5.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblická hodina pro děti

19:00 příprava NŠ

19:00 modlitební setkání

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 6. a 20.5.

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi II.

18:00 mládež

18:00 kurz Beta

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 7. a 21.5.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola

11:00 setkání na faře

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.5.

Úterý:

19:30 střední generace

17:00 biblická h. Tišnov 12. a 26.5.

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 13. a 27.5.

14:00 biblické čtení DD Kociánka 6. a 20.5.

18:00 biblická hodina

19:30 mládež

Čtvrtek:

9:30 Mateřský klub 14. a 28.5.

16:00 vyučování dětí

16:00 konfirmandi

17:15 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka 2., 16. a 30.5.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání v Blahoslavově domě

18:00 nešpor 17.5.

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 14.5.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání na faře

18:00 Desert 10.5.

Brno – Židenice

Pondělí:

16:30 BH pro děti v Blansku

Úterý:

15:30 BH pro děti

19:19 DŽES – Duchovní židenické ev. setkání

Středa:

17:00 konfirmační příprava

19:00 biblická hodina v Blansku

19:30 staršovstvo 13.5.

19:00 Modlitby a zpěvy z Taizé 20.5.

Čtvrtek:

18:00 mládež

19:00 biblická hodina

Neděle:

9:10 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:30 pjev. sbor ChraPoT

Brno I	Brno II	Brno - Husovice	Brno - Židenice
3.5. 4. neděle po Velikonocích ČK Michel Cornuz, <i>křest</i> <i>Rch Jiří Šimsa</i> ČK 19:30 <i>nešpor</i> Jiří Gruber	BD Martin Horák Tiš Martin Horák	Hu Jaroslav Vítek ČK 19:30 <i>nešpor</i> Jiří Gruber	Žd Marta Židková, <i>VP</i> BI Marta Židková, <i>VP</i>
10.5. 5. neděle po Velikonocích BK Jaroslav Vítek ČK Jiří Gruber, <i>křty dospělých</i>	BD Saša Hauserová Tiš Saša Hauserová	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar BI Pavel Kašpar
14.5. Nanebevstoupení Páně Opl 17:00 Jaroslav Vítek		Hu 18:00 Štěpán Hájek	Žd 18:00 Marta Židková, <i>VP</i>
17.5. 6. Neděle po Velikonocích BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová <i>Rch Olga Tydlitátová</i>	BD Saša Hauserová, <i>křest</i> Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek <i>Husovický dvorek</i> Ma Štěpán Hájek	Žd Marta Židková BI Marta Židková
24.5. Neděle svatodušní BK Jiří Gruber, <i>VP</i> ČK Jiří Gruber, <i>VP</i>	BD Martin Horák Saša Hauserová <i>VP, konfirmace</i>	Hu Štěpán Hájek, <i>VP</i> <i>Husovický dvorek</i>	Žd Pavel Kašpar, <i>VP</i> BI Pavel Kašpar, <i>VP</i>
25.5. Pondělí svatodušní spolu se sborem Brno II	BD 19:00 Ondřej Ruml, <i>VP</i>		
31.5. Neděle sv. Trojice BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber <i>Rch Jiří Šimsa</i>	BD Martin Horák Tiš Martin Horák	Hu Saša Hauserová, <i>křest</i>	Žd Pavel Kašpar, <i>VP</i> BI kazatel CB

BK: Betlémský kostel v 8:30
 ČK: Červený kostel v 10:00
 Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blahoslavův dům v 9:00
 Tiš: Tišnov v 10:30

Hu: Netušilova 26 v 9:00
 Ma: Maloměřice, Borky 7
 DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
 BI: Blansko v 14:00